

The Aperture of Interdimensional Perception, and the Prolongation of a Differential Principle

When perception and the location of information differ interdimensionally, an aperture is required to connect this interdimensional information. Just as with decoding the Enigma code, the underlying logic is based on identifying clues that make it possible to understand and maintain the reality that underlies them. Our perception is essentially distinguished by a differential principle, namely the aperture itself, as well as the variety that arises from deviations from the origin. The adjustments, or the influence on thoughts and actions of the human population, within conspiracy theories, allow for an alternative explanation of what reveals to us the essence of our existence. This reality, understood within the limitations given to us, might suggest that humans can be metaphorically defined as gods with Down syndrome, if one were to adopt a metaphorical interpretation within abstract concepts that may be confusing. To what extent or at what dynamic or peak these reasonings manifest

themselves is often characterized by the absence of extremes, which could indicate the normalization of a concept of a worthy life, from which our reality could unfold. In practice, this means that what we perceive as reality is a fabrication of averages. The impression that these averages give—that we live in a simulation—cannot be definitively denied. However, it is not a practical phenomenon that can reveal itself through our clues. I do not wish to dissolve into relativity (quantum mechanics, or the alternation of human essence between mathematical dimensions). What continues to fuel my curiosity, and with it the incompetence from which the paradigm of humanity manifests, and thus the variety from which human cognition arises. In that sense, I see human existence, including the state of being and the reality that this human is part of, as an extension of a prison from which existence becomes possible, which in itself is again a confirmation that reality is a prison.

Moreover, I struggle with reality and God, and I have had to reinvent myself so that the meridians, which are an aperture through which reality is connected, maintain the meridians of reality itself. I never stop fighting for, after, against, and as part of reality. Sometimes I will reinvent myself; sometimes I will need to gather strength to recover, so that my being evolves into the essence from which my being originates.

That all these insights arise from a four-dimensional perception of reality within my autobiographical memory, and that this may form the path that my life journey follows, is, in the presence and admiration of an almighty, the path I walk—a crossing between what I know and what I do not know. Along this path, I remain open to learning from newer wisdom than I have known until now, holding the notion that time is a construct within a vacuum that mimics the possibility of change. In my case, this illusion is part of a larger whole, giving me the feeling that I am alone in this world—or at least that it may be possible that existence in the reality in which I currently find myself is characterized by the possible presence of consciousness, which may be nullified by the possible principle of the simultaneity of consciousness. Assuming the existence of parallel universes, it may be possible that spiritual awareness in certain cases is characterized by bodies with consciousness existing in parallel universes, knowing from this that the simultaneity of consciousness describes a paradox between the presence of consciousness in a human being in a certain universe and the way humans present themselves to exist in a universe. This paradox suggests that there must also be a sort of overflow between the presence of consciousness in a body in a certain universe and the possible absence of it in another universe, and that this occurs through a kind of echo that transcends a single universe—parallel universes that are very similar may contain people without consciousness, with that consciousness residing elsewhere in another universe. Therefore, the choices one makes in life contribute to the quantum mechanical position that determines in which universe we find ourselves. The implications of this are that one can never be sure that other people in the universe where an individual finds themselves also carry consciousness, and that the universe serves as a way to anthropomorphize, or extrapolate within the bounds of metaphorical comparisons, this experience within an anthroposophical analogy, based on the consciousness of the person in question who exists in a parallel universe.

Het diafragma van interdimensionale perceptie, en de prolongatie van een differentiaal beginsel.

Wanneer de perceptie en de locatie van informatie interdimensionaal verschilt, is er een diafragma nodig om deze interdimensionale informatie te verbinden. Zij het, dat de logica waar vanuit wordt gegaan, net als bij het decoderen van de enigma code, gebaseerd is op het herkenbaar maken van aanknopingspunten, hetzij dat deze aanknopingspunten het mogelijk maken om de realiteit die daaraan ten grondslag ligt inzichtelijk te maken en te houden. Waarbinnen onze perceptie te kennen valt, onderscheidt zich in beginsel door een differentiaal beginsel, namelijk het diafragma op zich, alsook de variëteit die ontstaat vanuit de afwijkingen vanaf de oorsprong. De bijsturingen, oftewel de beïnvloeding van gedachten en handelen van de menselijke populatie, geeft binnen complottheorieën de mogelijkheid een alternatieve verklaring te vinden voor datgene dat ons te kennen geeft waaruit wij bestaan. Het zij dat deze realiteit, te kennen binnen de beperkingen die ons te kennen zijn gegeven, ons zou doen vermoeden dat wij mensen, als een soort van Goden met Down Syndroom kunnen worden gedefinieerd, als men uit zou gaan van een metaforische uitleg binnen abstracte begrippen die verwarrend kunnen zijn. Tot op welke hoogte of dynamiek of piek deze redeneringen tot uiting zouden komen, wordt meestal gekenmerkt door de afwezigheid van extremen, wat zou kunnen duiden op het normaliseren van een begrip waardig leven, waaruit onze realiteit zich zou kunnen ontvouwen. Wat dat in de praktijk betekent, is dat wat wij zien als realiteit een fabrikaat is van gemiddelden. Dat deze gemiddelden de indruk wekken dat wij in een simulatie leven, is niet per definitie te ontkennen. Echter is het geen praktisch fenomeen dat zich via onze aanknopingspunten kan openbaren. Ik wil immers niet oplossen in de relativiteit (kwantummechanisch, oftewel afwisseling van de essentie van de mens tussen wiskundige dimensies). Wat mij wel nieuwsgierigheid blijft voeden, en bij deze ook de wilsonbekwaamheid waaruit het paradigma van de mensheid zich manifesteert, en dus ook de variëteit waaruit de menselijke cognitie bestaat. In die zin, zie ik het menselijk zijn, inclusief de staat van zijn en de realiteit waar deze mens onderdeel van uitmaakt, als een verlenging van een gevangenis waaruit zijn bestaan mogelijk wordt, wat op zichzelf wederom een bevestiging is dat de realiteit een gevangenis is.

Alsook, dat ik strijd met de realiteit, en God, en dat ik mijzelf opnieuw heb moeten uitvinden, opdat de meridianen, welke een diafragma zijn waarmee de realiteit in verbinding staat, opzichzelf de meridianen van de realiteit in stand houden, houdt ik nooit op met vechten voor, na, tegen en als onderdeel van de realiteit. Soms zal ik mijzelf opnieuw uitvinden, soms zal ik kracht moeten verzamelen, om mij te herpakken, opdat mijn zijn evolueert in het zijn van datgene waaruit mijn zijn voortkomt.

Dat al deze wijsheden voortkomen uit een vierdimensionale perceptie op de realiteit binnen mijn autobiografische geheugen, dat het zo mag zijn dat dit het pad vormt dat mijn levensweg afgelegd, is in het bijzijn en de bewondering van een almachtige, het pad dat ik afleg een kruising tussen datgene wat ik weet en datgene wat ik niet weet. Langs die weg sta ik open om te leren van nieuwere wijsheden dan mij tot op heden te kennen zijn gegeven, beschikking geven over de notie dat de tijd een construct is in een vacuüm dat de mogelijkheid tot verandering nabootst. Dat in mijn geval deze illusie een onderdeel is van een groter geheel geeft mij het idee dat ik alleen ben op deze wereld, althans, dat het zou kunnen zijn dat het bestaan in de realiteit waarin ik mij momenteel bevindt zich laat kenmerken door de mogelijke aanwezigheid van bewustzijn, welke mogelijk teniet wordt gedaan door het mogelijke principe van de gelijktijdigheid van bewustzijn. Het zij dan, dat uitgaande van de aanwezigheid van parallele univera, het wellicht tot de mogelijkheid

behoort, dat de geestelijke gewaarwording in bepaalde gevallen zich laat kenmerken via lichamen met bewustzijn welke zich in parallele universa bevinden, vandaaruit kennende dat de gelijktijdigheid van bewustzijn een paradox beschrijft tussen de aanwezigheid van bewustzijn in een mens in een bepaald universum, en de manier waarop mensen zich voordoen te bestaan in een universum. Het is deze paradox, die doet vermoeden dat er ook een soort overloop moet zijn tussen de aanwezigheid van bewustzijn in een lichaam in een bepaald universum, de mogelijke afwezigheid in een ander universum, en dat dit door middel van een soort echo die een enkel universum overstijgt, zijnde het dat parallele universa die zeer op elkaar lijken mensen bevatten zonder bewustzijn, zijnde dit bewustzijn zich elders kan bevinden, in een ander universum. Het zij dan, dat de keuzes die men maakt in het leven, bijdragen aan de kwantummechanische positie die bepaalt binnen welk universum wij ons bevinden. De implicaties hiervoor zijn, dat men nooit zeker kan zijn, dat andere mensen in het universum waar een individu zich bevindt ook daadwerkelijk een bewustzijn met zich meedragen, en dat het universum een manier is om doormiddel van parallele universa deze ervaring binnen de grenzen van metaforische vergelijkingen de antropoleren, oftewel te extrapoleren binnen een antroposofische analogie, danwel op basis van het bewustzijn van de persoon in kwestie die zich bevindt in een parallel universum.

L'Ouverture de la Perception Interdimensionnelle et la Prolongation d'un Principe Différentiel

Lorsque la perception et la localisation de l'information diffèrent interdimensionnellement, une ouverture est nécessaire pour connecter cette information interdimensionnelle. Tout comme pour le décryptage du code Enigma, la logique sous-jacente repose sur l'identification d'indices qui permettent de comprendre et de maintenir la réalité sous-jacente. Notre perception se distingue essentiellement par un principe différentiel, à savoir l'ouverture elle-même, ainsi que la variété qui découle des écarts par rapport à l'origine. Les ajustements, ou l'influence sur les pensées et les actions de la population humaine, au sein des théories du complot, permettent une explication alternative de ce qui nous révèle l'essence de notre existence. Cette réalité, comprise dans les limites qui nous sont données, pourrait suggérer que les humains peuvent être métaphoriquement définis comme des dieux atteints du syndrome de Down, si l'on adopte une interprétation métaphorique de concepts abstraits qui peuvent être déroutants. Dans quelle mesure ou à quelle dynamique ou quel sommet ces raisonnements se manifestent-ils est souvent caractérisé par l'absence d'extrêmes, ce qui pourrait indiquer la normalisation d'un concept de vie digne, à partir duquel notre réalité pourrait se déployer. En pratique, cela signifie que ce que nous percevons comme réalité est une fabrication de moyennes. L'impression que ces moyennes donnent, que nous vivons dans une simulation, ne peut pas être niée de manière définitive. Cependant, ce n'est pas un phénomène pratique qui peut se révéler à travers nos indices. Je ne souhaite pas me dissoudre dans la relativité (mécanique quantique, ou l'alternance de l'essence humaine entre les dimensions mathématiques). Ce qui continue de nourrir ma curiosité, et avec elle l'incompétence à partir de laquelle se manifeste le paradigme de l'humanité, et donc la variété à partir de laquelle la cognition humaine émerge. En ce sens, je vois l'existence humaine, y compris l'état d'être et la réalité dont cet être humain fait partie, comme une extension d'une prison à partir de laquelle l'existence devient possible, ce qui est en soi une confirmation que la réalité est une prison.

De plus, je lutte avec la réalité et Dieu, et j'ai dû me réinventer pour que les méridiens, qui sont une ouverture par laquelle la réalité est connectée, maintiennent les méridiens de la réalité elle-même. Je ne cesse jamais de me battre pour, après, contre et comme partie intégrante de la réalité. Parfois, je me réinventerai ; parfois, je devrai rassembler mes forces pour me ressaisir, afin que mon être évolue en l'essence dont mon être émane.

Que toutes ces sagesses proviennent d'une perception en quatre dimensions de la réalité au sein de ma mémoire autobiographique, et que cela puisse former le chemin que mon parcours de vie emprunte, est, en présence et admiration d'un être tout-puissant, le chemin que je marche – un croisement entre ce que je sais et ce que je ne sais pas. Sur ce chemin, je reste ouvert à apprendre de nouvelles sagesses qui me sont encore inconnues, en tenant compte de l'idée que le temps est une construction dans un vide qui imite la possibilité du changement. Dans mon cas, cette illusion fait partie d'un ensemble plus vaste, me donnant l'impression que je suis seul dans ce monde – ou du moins que l'existence dans la réalité où je me trouve actuellement est caractérisée par la possible présence de conscience, qui peut être anéantie par le principe possible de la simultanéité de la conscience. En supposant l'existence d'univers parallèles, il est possible que la conscience spirituelle, dans certains cas, soit caractérisée par des corps conscients existant dans des univers parallèles, sachant par là que la simultanéité de la conscience décrit un paradoxe entre la présence de la conscience dans un être humain dans un certain univers et la manière dont les humains se présentent pour exister dans un univers. Ce paradoxe suggère qu'il doit également y avoir une sorte de débordement entre la présence de la conscience dans un corps dans un certain univers et son absence possible dans un autre univers, et que cela se produit par une sorte d'écho qui transcende un seul univers – des univers parallèles très similaires peuvent contenir des personnes sans conscience, cette conscience se trouvant ailleurs dans un autre univers. Par conséquent, les choix que l'on fait dans la vie contribuent à la position quantique qui détermine dans quel univers nous nous trouvons. Les implications de cela sont que l'on ne peut jamais être sûr que les autres personnes dans l'univers où se trouve un individu portent également une conscience, et que l'univers sert de moyen pour anthropomorphiser, ou extrapoler dans les limites de comparaisons métaphoriques, cette expérience dans une analogie anthroposophique, en fonction de la conscience de la personne en question qui existe dans un univers parallèle.

Die Öffnung der Interdimensionalen Wahrnehmung und die Verlängerung eines Differenzialprinzips

Wenn Wahrnehmung und die Lokalisierung von Informationen interdimensional unterschiedlich sind, ist eine Öffnung erforderlich, um diese interdimensionalen Informationen zu verbinden. Genau wie beim Entschlüsseln des Enigma-Codes basiert die zugrunde liegende Logik darauf, Anhaltspunkte zu identifizieren, die es ermöglichen, die zugrunde liegende Realität zu verstehen und aufrechtzuerhalten. Unsere Wahrnehmung unterscheidet sich im Wesentlichen durch ein Differenzialprinzip, nämlich die Öffnung selbst sowie die Vielfalt, die sich aus Abweichungen vom Ursprung ergibt. Die Anpassungen, oder der Einfluss auf Gedanken und Handlungen der menschlichen Bevölkerung, innerhalb von Verschwörungstheorien, ermöglichen eine alternative Erklärung für das, was uns die Essenz unserer Existenz offenbart. Diese Realität, die innerhalb der uns gegebenen Grenzen verstanden wird, könnte darauf hindeuten, dass Menschen metaphorisch als Götter mit

Down-Syndrom definiert werden können, wenn man eine metaphorische Interpretation abstrakter Konzepte annimmt, die verwirrend sein können. Inwieweit oder mit welcher Dynamik oder welchem Höhepunkt sich diese Überlegungen manifestieren, ist oft durch das Fehlen von Extremen gekennzeichnet, was auf die Normalisierung eines Konzepts von würdigem Leben hindeuten könnte, aus dem sich unsere Realität entfalten könnte. In der Praxis bedeutet dies, dass das, was wir als Realität wahrnehmen, eine Konstruktion von Durchschnittswerten ist. Der Eindruck, den diese Durchschnittswerte erwecken, nämlich dass wir in einer Simulation leben, kann nicht definitiv widerlegt werden. Es ist jedoch kein praktisches Phänomen, das sich durch unsere Anhaltspunkte offenbaren kann. Ich möchte mich nicht in der Relativität (Quantenmechanik, oder dem Wechsel der menschlichen Essenz zwischen mathematischen Dimensionen) auflösen. Was meine Neugierde weiterhin nährt, und damit auch die Unfähigkeit, aus der sich das Paradigma der Menschheit manifestiert, und somit die Vielfalt, aus der die menschliche Kognition hervorgeht. In diesem Sinne sehe ich das Menschsein, einschließlich des Seinszustandes und der Realität, deren Teil dieser Mensch ist, als eine Verlängerung eines Gefängnisses, aus dem das Dasein möglich wird, was wiederum eine Bestätigung dafür ist, dass die Realität ein Gefängnis ist.

Zudem kämpfe ich mit der Realität und Gott, und ich musste mich neu erfinden, damit die Meridiane, die eine Öffnung sind, durch die die Realität verbunden ist, die Meridiane der Realität aufrechterhalten. Ich höre nie auf, für, nach, gegen und als Teil der Realität zu kämpfen. Manchmal werde ich mich neu erfinden; manchmal werde ich Kraft sammeln müssen, um mich zu erholen, damit mein Sein sich in das Sein dessen entwickelt, aus dem mein Sein hervorgeht.

Dass all diese Weisheiten aus einer vierdimensionalen Wahrnehmung der Realität in meinem autobiografischen Gedächtnis hervorgehen, und dass dies den Weg formen möge, den mein Lebensweg einschlägt, ist in der Gegenwart und Bewunderung eines Allmächtigen der Weg, den ich gehe – eine Kreuzung zwischen dem, was ich weiß, und dem, was ich nicht weiß. Auf diesem Weg bin ich offen dafür, von neuen Weisheiten zu lernen, die mir bisher unbekannt waren, und erkenne die Vorstellung an, dass die Zeit eine Konstruktion in einem Vakuum ist, das die Möglichkeit zur Veränderung nachahmt. In meinem Fall ist diese Illusion Teil eines größeren Ganzen, das mir das Gefühl gibt, allein auf dieser Welt zu sein – oder zumindest dass das Dasein in der Realität, in der ich mich derzeit befinde, durch die mögliche Anwesenheit von Bewusstsein gekennzeichnet ist, das möglicherweise durch das mögliche Prinzip der Gleichzeitigkeit des Bewusstseins aufgehoben wird. Wenn man von der Existenz paralleler Universen ausgeht, ist es möglich, dass das geistige Bewusstsein in bestimmten Fällen durch Körper mit Bewusstsein charakterisiert ist, die in parallelen Universen existieren, und man erkennt daraus, dass die Gleichzeitigkeit des Bewusstseins ein Paradoxon beschreibt zwischen der Anwesenheit von Bewusstsein in einem Menschen in einem bestimmten Universum und der Art und Weise, wie Menschen in einem Universum zu existieren scheinen. Dieses Paradoxon deutet darauf hin, dass es auch eine Art Übergang geben muss zwischen der Anwesenheit von Bewusstsein in einem Körper in einem bestimmten Universum und dessen möglicher Abwesenheit in einem anderen Universum, und dass dies durch eine Art Echo geschieht, das ein einzelnes Universum übersteigt – parallele Universen, die sich sehr ähnlich sind, könnten Menschen ohne Bewusstsein enthalten, wobei dieses Bewusstsein sich anderswo in einem anderen Universum befindet. Daher tragen die Entscheidungen, die man im Leben trifft, zur quantenmechanischen Position bei, die bestimmt, in welchem Universum wir uns befinden.

Die Implikationen dessen sind, dass man nie sicher sein kann, dass andere Menschen in dem Universum, in dem sich ein Individuum befindet, auch tatsächlich ein Bewusstsein mit sich tragen, und dass das Universum ein Mittel ist, um diese Erfahrung innerhalb der Grenzen metaphorischer Vergleiche zu anthropomorphisieren oder innerhalb einer anthroposophischen Analogie zu extrapolieren, basierend auf dem Bewusstsein der Person, die sich in einem parallelen Universum befindet.

La Apertura de la Percepción Interdimensional y la Prolongación de un Principio Diferencial

Cuando la percepción y la ubicación de la información difieren interdimensionalmente, se requiere una apertura para conectar esta información interdimensional. Al igual que con la descodificación del código Enigma, la lógica subyacente se basa en la identificación de pistas que permiten comprender y mantener la realidad subyacente. Nuestra percepción se distingue esencialmente por un principio diferencial, es decir, la apertura en sí, así como la variedad que surge de las desviaciones del origen. Los ajustes, o la influencia en los pensamientos y acciones de la población humana, dentro de las teorías de conspiración, permiten una explicación alternativa de lo que nos revela la esencia de nuestra existencia. Esta realidad, entendida dentro de los límites que se nos han dado, podría sugerir que los humanos pueden ser definidos metafóricamente como dioses con síndrome de Down, si se adopta una interpretación metafórica de conceptos abstractos que pueden ser confusos. Hasta qué punto, o con qué dinámica o cúspide se manifiestan estos razonamientos, suele caracterizarse por la ausencia de extremos, lo que podría indicar la normalización de un concepto de vida digna, a partir del cual nuestra realidad podría desplegarse. En la práctica, esto significa que lo que percibimos como realidad es una fabricación de promedios. La impresión que dan estos promedios, de que vivimos en una simulación, no puede negarse de manera definitiva. Sin embargo, no es un fenómeno práctico que pueda revelarse a través de nuestras pistas. No deseo disolverme en la relatividad (mecánica cuántica, o la alternancia de la esencia humana entre dimensiones matemáticas). Lo que sigue alimentando mi curiosidad, y con ella la incompetencia de la que se manifiesta el paradigma de la humanidad, y por lo tanto la variedad de la que surge la cognición humana. En ese sentido, veo el ser humano, incluido el estado del ser y la realidad de la que este ser humano forma parte, como una extensión de una prisión de la que se posibilita la existencia, lo cual es en sí mismo una confirmación de que la realidad es una prisión.

Además, lucho con la realidad y con Dios, y he tenido que reinventarme para que los meridianos, que son una apertura a través de la cual la realidad está conectada, mantengan los meridianos de la realidad misma. Nunca dejo de luchar por, después de, contra y como parte de la realidad. A veces me reinventaré; a veces necesitaré reunir fuerzas para recuperarme, para que mi ser evolucione en la esencia de la que emana mi ser.

Que toda esta sabiduría surja de una percepción de la realidad en cuatro dimensiones dentro de mi memoria autobiográfica, y que esto forme el camino que sigue mi viaje de vida, es, en la presencia y admiración de un ser todopoderoso, el camino que sigo: una encrucijada entre lo que sé y lo que no sé. A lo largo de este camino, me mantengo abierto a aprender de nuevas sabidurías que hasta ahora no conocía, reconociendo la noción de que el tiempo es una construcción en un vacío que imita la posibilidad de cambio. En mi

caso, esta ilusión es parte de un todo más grande, lo que me da la sensación de estar solo en este mundo, o al menos de que la existencia en la realidad en la que actualmente me encuentro está marcada por la posible presencia de conciencia, que puede ser anulada por el posible principio de la simultaneidad de la conciencia. Suponiendo la existencia de universos paralelos, es posible que la conciencia espiritual, en ciertos casos, esté caracterizada por cuerpos conscientes que existen en universos paralelos, y de ahí se comprende que la simultaneidad de la conciencia describe una paradoja entre la presencia de la conciencia en un ser humano en un determinado universo y la forma en que los humanos parecen existir en un universo. Esta paradoja sugiere que debe haber algún tipo de desbordamiento entre la presencia de la conciencia en un cuerpo en un determinado universo y su posible ausencia en otro universo, y que esto ocurre a través de un tipo de eco que trasciende un solo universo: universos paralelos muy similares podrían contener personas sin conciencia, mientras que esta conciencia podría estar en otro lugar en otro universo. Por lo tanto, las elecciones que uno hace en la vida contribuyen a la posición cuántica que determina en qué universo nos encontramos. Las implicaciones de esto son que nunca se puede estar seguro de que las otras personas en el universo en el que un individuo se encuentra también llevan una conciencia, y que el universo es una forma de antropomorfizar o extrapolar esta experiencia dentro de los límites de comparaciones metafóricas en una analogía antropológica, basada en la conciencia de la persona en cuestión que se encuentra en un universo paralelo.

Apertura Perceptionis Interdimensionalis et Prolongatio Principii Differentialis

Cum perceptio et collocatio informationis interdimensionaliter differunt, necesse est apertura quae hanc interdimensionalem informationem coniungat. Sicut in decryptione codicis Enigma, logica fundamentalis nititur in agnitione indiciorum quae veritatem underlying comprehendere et conservare sinunt. Nostra perceptio essentialiter distinguitur per principium differentiale, id est ipsa apertura, necnon varietas quae ex deviationibus ab origine oritur. Adaptationes, seu influentia cogitationum et actionum hominum, intra theorias coniurationis, permittunt explicationem alternativam eius quod nobis essentiam existentiae nostrae revelat. Haec realitas, intra limites nobis traditos intellecta, indicare potuit homines metaphoricè ut deos cum syndroma Down definiri posse, si metaphoricam interpretationem abstractarum notionum, quae confusae esse possunt, assumamus. Quo usque aut quo dynamicitate aut apice haec argumenta se manifestant, saepe per absentiam extremorum distinguitur, quod indicare posset normalisationem notionis vitae dignae, ex qua nostra realitas explicari posset. In praxi, hoc significat quod id quod realitatem percipimus est fabrica mediocrum. Impressionem quam haec mediocra faciunt, nempe nos in simulatione vivere, certo negari non potest. Nihilominus, non est phaenomenon practicabile quod per nostra indicia revelari potest. Nolim dissolvi in relativitate (mechanica quantica, seu alternatio essentiae humanae inter dimensiones mathematicas). Quod curiositatem meam alit, et simul inhabilitatem ex qua paradigma humanitatis se manifestat, et varietatem ex qua cognitio humana oritur, hoc est. Hoc sensu, humanum esse, etiam statum esse et realitatem cuius homo pars est, video ut extensionem carceris ex quo existentia possibilis fit, quod in se confirmatio est quod realitas carcer est.

Insuper, pugno cum realitate et Deo, et me ipsum iterum invenire debui ut meridiani, qui sunt apertura qua realitas coniungitur, meridianos ipsius realitatis sustentent. Numquam desino pugnare pro, post, contra et tamquam pars realitatis. Interdum me ipsum iterum inveniam; interdum vires colligere debebo ut me reficiam, ut essentia mea evolvatur in essentiam ex qua meum esse oritur.

Quod omnis haec sapientia ex perceptione quattuor dimensionum realitatis intra memoriam meam autobiographicam orta sit, et quod haec possit formare iter quod vitae meae sequitur, est, in praesentia et admiratione omnipotentis, iter quod sequor - intersectio inter id quod scio et id quod nescio. Per hanc viam apertus maneo ut a novis sapientiis discam quae hucusque mihi ignotae fuerunt, notione accepta quod tempus est constructum intra vacuum quod mutationem imitatur. In meo casu, haec illusio pars est maioris totius, quod mihi dat sensum me solum esse in hoc mundo, vel saltem quod existentia in realitate in qua me invenio nunc, caracterizatur per praesentiam conscientiae possibilis, quae principle simultaneitatis conscientiae possibili abrogari potest. Existentiam universorum parallelorum assumens, fieri potest ut conscientia spiritualis in quibusdam casibus per corpora cum conscientia quae in universis parallelis existunt caracterizetur, et ex eo scitur quod simultaneitas conscientiae describit paradoxon inter praesentiam conscientiae in homine certo in universo certo et modum quo homines se existentes in universo praebent. Hoc paradoxon indicat quod etiam transfluxus quidam esse debet inter praesentiam conscientiae in corpore certo in universo certo et absentiam eius possibilem in universo alio, et quod hoc per genus echo fit quod unum universum transcendit - universa parallela quae valde similia sunt, homines sine conscientia continere possunt, dum haec conscientia alibi in universo alio sita sit. Itaque, electiones quas homo in vita facit contribuunt ad positionem mechanicam quanticam quae determinat in quo universo nos inveniamur. Implicationes huius rei sunt quod numquam certus esse potest, quod alii homines in universo in quo individuum existit etiam conscientiam secum ferant, et quod universum est modus anthropomorphizandi aut extrahendi hanc experientiam intra limites metaphoricarum comparationum in analogia anthroposopica, fundata in conscientia personae in universum parallelo existente.

הפתח של התפיסה הבין-ממדית והארכת עקרון דיפרנציאלי

כאשר התפיסה והמיקום של המידע שונים בין-ממדית, נדרש פתח כדי לחבר את המידע הבין-ממדי הזה. בדיוק כמו בפענוח קוד האניגמה, ההיגיון הבסיסי מתבסס על זיהוי רמזים המאפשרים להבין ולשמור על המציאות העומדת בבסיסם. התפיסה שלנו נבדלת בעיקרון דיפרנציאלי, כלומר הפתח עצמו, כמו גם במגוון שנובע מהסטיות מהמקור. ההתאמות, או ההשפעה על מחשבות ומעשים של האוכלוסייה האנושית, בתוך תיאוריות קונספירציה, מאפשרות הסבר חלופי למה שחושף לנו את מהות קיומנו. המציאות הזו, המובנת בתוך הגבולות שניתנו לנו, עשויה לרמוז שהאדם יכול להיות מוגדר באופן מטפורי כאלים עם תסמונת דאון, אם נאמץ פרשנות מטפורית של מושגים מופשטים שיכולים להיות מבלבלים. באיזו מידה, או באיזו דינמיקה או שיא מחשבות אלו מתבטאות, לעיתים קרובות מאופיינת בהיעדר קיצוניות, דבר שעלול להצביע על נורמליזציה של מושג החיים הראויים, שממנו המציאות שלנו יכולה להתגלות. בפועל, זה אומר שמה שאנחנו תופסים כמציאות הוא יצירה של ממוצעים. הרושם שממוצעים אלה יוצרים, כלומר שאנחנו חיים בסימולציה, לא ניתן לשלול באופן מוחלט. עם זאת, אין זה תופעה מעשית שיכולה להתגלות באמצעות הרמזים שלנו. איני רוצה להתמוסס לתוך היחסות (מכניקת הקוונטים, או חילוף מהות האדם בין ממדים מתמטיים). מה שממשך לעורר את סקרנותי, ועם זה גם את אי הכשירות שממנה מתבטא הפרדיגמה של האנושות, ולכן גם את המגוון שממנו נובעת הקוגניציה האנושית. במובן הזה, אני רואה את היות האדם, כולל מצב הישות והמציאות שבה האדם הזה הוא חלק, כהארכה של בית כלא שממנו מתאפשר הקיום, מה שלעצמו שוב מהווה אישור לכך שהמציאות היא בית כלא.

יתרה מכך, אני נאבק עם המציאות ועם אלוהים, והייתי צריך להמציא את עצמי מחדש כדי שהמרדיאנים, שהם פתח שדרכו המציאות מקושרת, יתחזקו את המרדיאנים של המציאות עצמה. לעולם לא אפסיק להילחם עבור, אחרי, נגד וכחלק מהמציאות. לפעמים אמציא את עצמי מחדש; לפעמים אצטרך לאסוף כוחות כדי להתאושש, כדי שהישות שלי תתפתח למהות שממנה נובעת הישות שלי.

כל החוכמות הללו נובעות מתפיסה בת ארבעה ממדים של המציאות בזיכרון האוטוביוגרפי שלי, ושזה עשוי להיות הדרך שמעצבת את המסע שלי בחיים, הוא, בנוכחות והערצה של ישות כל-יכולה, הדרך שאני הולך בה – הצטלבות בין מה שאני יודע ומה שאיני יודע. לאורך הדרך הזו, אני נשאר פתוח ללמוד מחוכמות חדשות שטרם הכרתי, תוך הכרה ברעיון שהזמן הוא מבנה בתוך ריק המחקר את האפשרות לשינוי. במקרה שלי, האשליה הזו היא חלק ממהו גדול יותר, מה שנותן לי את התחושה שאני לבד בעולם הזה – או לפחות שהקיום במציאות שבה אני נמצא כרגע מאופיין על ידי הנוכחות האפשרית של תודעה, שעלולה להתבטל על ידי העיקרון האפשרי של הסימולטניות של תודעה. בהנחה של קיומם של יקומים מקבילים, ייתכן שתודעה רוחנית מאופיינת במקרים מסוימים על ידי גופים עם תודעה שקיימים ביקומים מקבילים, ומכאן המסקנה שסימולטניות התודעה מתארת פרדוקס בין נוכחות התודעה באדם מסוים ביקום מסוים לבין הדרך שבה בני אדם מוצגים כקיימים ביקום. פרדוקס זה מרמז שחייבת להיות גם סוג של חפיפה בין נוכחות התודעה בגוף מסוים ביקום מסוים לבין היעדרות אפשרית שלה ביקום אחר, ושהדבר מתרחש באמצעות סוג של הד שמתגבר על יקום יחיד – יקומים מקבילים הדומים מאוד עשויים להכיל בני אדם ללא תודעה, כאשר תודעה זו נמצאת במקום אחר ביקום אחר. לפיכך, הבחירות שהאדם עושה בחיים תורמות למיקום הקוונטי שמכתיב באיזה יקום אנו נמצאים. ההשלכות של כך הן שאף פעם אי אפשר להיות בטוחים שאנשים אחרים ביקום שבו האדם נמצא נושאים גם הם תודעה, ושהיקום הוא אמצעי לאנשת או להשליך חוויה זו בתוך גבולות השוואות מטפוריות בתוך אנלוגיה אנתרופוסופית, בהתבסס על התודעה של האדם המדובר שנמצא ביקום מקביל.

فتحة الإدراك البعدي وتمديد المبدأ التفاضلي

عندما تختلف الإدراك والموقع للمعلومات بين الأبعاد، تكون هناك حاجة إلى فتحة لربط هذه المعلومات بين الأبعاد. كما هو الحال في فك شفرة إنجما، يعتمد المنطق الأساسي على التعرف على الدلائل التي تجعل من الممكن فهم الواقع الذي يقوم عليه والحفاظ عليه. يتميز إدراكنا في جوهره بمبدأ تفاضلي، وهو الفتحة نفسها، بالإضافة إلى التنوع الذي ينشأ من الانحرافات عن الأصل. التعديلات، أو التأثير على الأفكار والأفعال للسكان البشريين، داخل نظريات المؤامرة، تسمح بتفسير بديل لما يكشف لنا جوهر وجودنا. قد تشير هذه الحقيقة، المفهومة ضمن الحدود التي أعطيت لنا، إلى أن البشر يمكن تعريفهم مجازياً كألهة مصابة بمتلازمة داون، إذا افترضنا تفسيراً مجازياً للمفاهيم المجردة التي قد تكون مربكة. إلى أي مدى أو في أي ديناميكية أو ذروة تتجلى هذه الأفكار، غالباً ما يتميز بغيباب التطرف، مما قد يشير إلى تطبيع مفهوم الحياة الكريمة، والذي قد ينكشف منه واقعنا. في الواقع، يعني هذا أن ما نراه كواقع هو تصنيع للمتوسطات. الانطباع الذي تخلقه هذه المتوسطات، أي أننا نعيش في محاكاة، لا يمكن إنكاره بشكل قاطع. ومع ذلك، فإنه ليس ظاهرة عملية يمكن أن تكشف من خلال دلائلنا. أنا لا أرغب في أن أدوب في النسبية (ميكانيكا الكم، أو تبادل جوهر الإنسان بين الأبعاد الرياضية). ما يستمر في إثارة فضولي، ومع عدم الكفاءة التي يتجلى منها نموذج البشرية، وبالتالي التنوع الذي ينشأ منه الإدراك البشري. بهذا المعنى، أرى أن الكينونة البشرية، بما في ذلك حالة الوجود والواقع الذي يشكل جزءاً منه هذا الإنسان، كامتداد لسجن يصبح فيه الوجود ممكناً، وهو بحد ذاته تأكيد على أن الواقع هو سجن.

علاوة على ذلك، أنا أتصارع مع الواقع ومع الله، وكان علي أن أعيد اختراع نفسي حتى تحافظ خطوط الطول، وهي فتحة تتصل بها الحقيقة، على خطوط الطول للواقع نفسه. لن أتوقف أبداً عن القتال من أجل، بعد، ضد، وكجزء من الواقع. في بعض الأحيان سأعيد اختراع نفسي؛ في بعض الأحيان سأحتاج إلى جمع القوة للتعافي، حتى يتطور كيانني إلى جوهر ينبع منه كيانني.

أن كل هذه الحكم تأتي من إدراك رباعي الأبعاد للواقع داخل ذاكرتي الذاتية، وأن هذا قد يشكل المسار الذي يسير فيه طريقي في الحياة، هو في حضور وإعجاب كائن قادر على كل شيء، الطريق الذي أسلكه - تقاطع بين ما أعرفه وما لا أعرفه. على طول هذا الطريق، أظل منفتحاً على التعلم من حكم جديدة لم تكن معروفة لي حتى الآن، مع الاعتراف بفكرة أن الزمن هو بناء داخل فراغ يحاكي إمكانية التغيير. في حالتي، هذه الوهم هي جزء من كل أكبر، مما يعطيني الشعور بأنني وحدي في هذا العالم - أو على الأقل أن الوجود في الواقع الذي أوجد فيه حالياً يتميز بالوجود المحتمل للوعي، الذي قد يتم إلغاؤه بواسطة المبدأ المحتمل لتزامن الوعي. بافتراض وجود الأكوان المتوازية، قد يتميز الوعي الروحي في بعض الحالات بأجسام واعية موجودة في أكوان موازية، ومن هناك معرفة أن تزامن الوعي يصف مفارقة بين وجود الوعي في إنسان معين في كون معين والطريقة التي يظهر بها البشر للوجود في

الكون. هذه المفارقة تشير إلى أنه يجب أن يكون هناك نوع من التداخل بين وجود الوعي في جسم معين في كون معين وغيابه المحتمل في كون آخر، وأن هذا يحدث من خلال نوع من الصدى الذي يتجاوز كوناً واحداً - الأكوان المتوازية التي تشبه بعضها البعض قد تحتوي على أشخاص بدون وعي، بينما قد يكون هذا الوعي موجوداً في مكان آخر في كون آخر. وبالتالي، فإن القرارات التي يتخذها الإنسان في الحياة تساهم في الوضع الكمي الذي يحدد في أي كون نجد أنفسنا. تداعيات ذلك هي أنه لا يمكن للمرء أبداً أن يكون متأكداً من أن الأشخاص الآخرين في الكون الذي يوجد فيه الفرد يحملون أيضاً وعياً، وأن الكون هو وسيلة لتجسيد أو إسقاط هذه التجربة ضمن حدود المقارنات المجازية داخل تشبيهه أنثروبوسوفي، بناءً على وعي الشخص المعني الموجود في كون موازٍ.